

מכתבי הדרכה והתעוררות מהגאון רבי שאול אלתר שליט"א

במענה על שאלות שנשאלו בעקבות הפיגוע
שאירע ל"ע בשכונת רמות ערב שב"ק פ' יתרו י"ט שבט תשפ"ג

[א]

כ"ג שבט תשפ"ג

לכבוד רבינו ראש הישיבה שליט"א

ברצוננו לשאול - וכפה לרבים - כיצד ניתן להתחזק אחרי מאורע כה נורא של הפיגוע ברמות בערב שבת. ובמיוחד איך אפשר להפיג רגשי מתח וחרדה שמקננים בלבבות, במיוחד אצל צעירי הצאן שסיפור כזה עלול לעורר אצלם חשש ופחדים.

תשובה:

להדגיש את ההשגחה בענין כמו שרואים מאלו שניצלו דרך נס, ולבאר שההשגחה היא גם ביום יום כמו שאומרים ב"נשמת", ומכל מיני ענינים שאיננו מודעים בכלל. והלקח הוא לזכור מהבוית"ש יום יום.

ובתמצית: אין צורך ותועלת בדאגה וחרדה. יש צורך ותועלת בזכירת חסדי הבורא והשגחתו.

[ב]

כ"ב שבט תשפ"ג

בקשר למאורע עצמו, בפיגוע הנורא, כששומעים צרה שכזו מזדעזעים ומנסים להתעורר, אבל ההרגשה שזה לא הכאב האמיתי שהיה צריך להיות, ואולי היינו צריכים להרגיש צער אישי יותר, כאילו זה קרה לנו עצמנו לבן משפחתנו וכדומה.

תשובה:

ר"ד לעלובר היה במדרגה של צער על כגון זה. ואנחנו לא שם, וחבל לעסוק במה שלא שייך לנו, ולחפות בזה על הדרוש.

*

ואם אי אפשר להרגיש הרגשה אישית כזו, אז איזו סוג של השתתפות בצער, וכאב עלינו לחוש ולהרגיש בכזה מקרה,

תשובה:

להשתדל ללמוד הענין של אהבת ישראל ביסודיות, לא כהתעוררות זמנית חולפת. וכמובן להשריש ע"י מעשים של הטבה [לא אלו שבבחינת "שלח לחמך" שאינם בגדר זה] וחסד כמה שאפשר ובעיקר שלא כ"חסידה עם חברותיה", אלא גם ליהודים מחוגים אחרים.

[ג]

ב"ה

כ"ד שבט תשפ"ג

כבוד מרן הגאון האמיתי פאה"ד ראש הישיבה שליט"א

אחר בקשת הרשות הנני בשאלתי ועל עמי בקשתי, על דבר השמועות הרעות הרודפות יום אחר יום, ואין לך יום שאין וכו', והנפש נקרעת ונמתחת בין הרצון הטבעי והמתבקש - לתת לצער והכאב לחדור בכל חדריה, להתבונן ולהרגיש את הצער הזולת ואת צער השכינה עד דכדוכה של נפש - לבין הכרח הקיומי לשמור על נפש בריאה, וזרימת חיים תקינה ומאוזנת.

מצד אחד - לתת דרור להלך המחשבה לא יכולה הרעיון ומה לנו להפליג בכנפי הדמיון לא לנו. ומאידך אם יקשה האדם לבכו לבלתי נתן דרך ושביל לצער והיגון לחלחל בקרבן, הנה עלול הוא, כאשר הניסיון מוכיח, לרכוש את מידת האדישות ולהתרגל ח"ו לקורות איתנו. ומצאתי את שני הדרכים מובילים לעברי פי שחת, ומזה ומזה לא תנוח הדעת, ובערב יאמר מי יתן בוקר ובבוקר יאמר מי יתן ערב.

ובאשר בתוך עמי אנכי יושבת, הנני בוודאות פה לרבים בזה, ועל כן ארהיב עוז לבקש כי נא ונא יורינו מרן שליט"א דרך ישרה אשר תפארת היא לעושיה ותפארת לו מן האדם - כרצונו ית"ש. בתפילה לקונה שמים וארץ כי לא תקפ"ץ.

תשובה:

הרי כל עבודת איש יהודי להלך בין המידות ולפלס דרכיו כרצון השי"ת, ובוודאי קשה להגיע לזה בשלמות, זולתי בני עליה, [שלדוגמא, היל"ת ורח"ל, התאבלו על מותם בשבעה, ובשבת קודש שָׁמְחו בשלמות], אבל אי אתה רשאי להיפטר ממנה, וכמדומה, הדרך השייכת לרבים, לא להרהר בפרטי האירוע, אלא להשתתף בצער המשפחה ובהרגשתה, וכמובן, לזכור בד בבד, שיש מנהיג לבירה אפילו על נקיפת אצבע, ועאכ"ו על נפשות יקרות, וכל החיים שייכים לו יתברך, והוא מְנַהֵג עולמו בחסד וברחמים.

